

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Tuller Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek - dr. Dunai Sándor ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen kezési helytállási kötelezettség teljesítése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. február 7. napján kelt 62.P.27.807/2010/19. számú ítélete ellen, a felperes által 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 46.594,14 euró (negyvenhatezer-ötszázkilencvennégy euró és tizennégy cent) tőkét, és ezen összeg után 2010. június 29. napjától a kifizetés napjáig az Európai Központi Bank által a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon lebonyolított refinanszírozási műveleteknél alkalmazott kamatláb hét százalékponttal növelt összegének megfelelő mértékű, de legfeljebb a mindenkori MNB jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatot. Mellőzi a felperes alperes javára perköltségben marasztaló rendelkezését, ehelyett kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 1.486.400 (egymillió-négyszáznyolcvanhatezer-négyszáz) forint perköltséget. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.390.500 (egymillió-háromszázkilencvenezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes, mint jogosult kérelmére K.né dr. K. M. T. közjegyző 2010. augusztus 27-én fizetési meghagyást bocsátott ki az alperes, mint kötelezett ellen, melyben meghagyta, hogy fizessen meg 15 nap alatt 52.754,23 eurót és ezen összeg 2009. szeptember 18. napjától a kifizetés napjáig járó szerződéses késedelmi kamatát, valamint 400.000 forint eljárási díjat, melyből a 14.743.752,20 forintban megállapított illetékalapra számolt eljárási illeték 300.000 forint. A kötelezett ellentmondása folytán perré alakult eljárás során a felperes végleges keresetében 52.350,26 euró tőke és ezen összeg után 2010. június 29. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamat, továbbá 91.250 forint tőke és ezen összeg után 2009. október 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamat, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 274. § (2) bekezdése alapján.

A kereset ténybeli alapjául előadta, hogy 2008. április 28. napján ... szerződésszámon nyíltvégű pénzügyi lízingszerződést kötött a K. Kft. (későbbi neve: K-C. F. és Fu. Kft.) lízingbevevővel. Az alperes ugyanezen a napon a lízingbevevő szerződés alapján keletkező fizetési kötelezettségeiért készfizető kezességet vállalt. A felek a nyíltvégű pénzügyi lízingszerződést közös megegyezéssel ... szerződésszámon 2009. január 2-án módosították. Az alperes megismerte a módosított szerződés tartalmát, a hozzá tartozó általános szerződési feltételeket (a továbbiakban: ÁSZF), valamint a lízingbeadó üzletszabályzatát, és a 2009. január 2-án kelt készfizető kezességvállalási szerződéssel a lízingbevevő módosított szerződés alapján keletkező fizetési kötelezettségeiért sortartás nélküli kezességet vállalt azzal, hogy a feltétel nélküli azonnali helytállási kötelezettsége kiterjed a módosított szerződésből fakadó valamennyi fizetési kötelezettségre, így a szerződésszegésből fakadó kötelezettségekre (pl. késedelmi kamat, árfolyam-különbözet, kártérítés stb.) is. A lízingszerződéssel a lízingbevevő egy billenecs tehergépkocsit vett lízingbe a szerződés egyedi feltételei és az ÁSZF szerint. Az egyedi szerződési feltételek között kikötésre került, hogy a díjak a törlesztő terv részletezése szerint euróban fizetendők, a finanszírozott összeg 63.940 euró, a lízingdíj havonta fizetendő 2009. február 1-től 2013. május 1-ig. A lízingbevevő az ÁSZF 16. pontjában foglaltak alapján kötelezettséget vállalt arra, hogy megfizeti a lízingdíjat és a szerződésben kikötött egyéb fizetési kötelezettségének is eleget tesz, így különösen megfizeti a késedelmi kamatokat, egyéb költségeket, az esetlegesen felmerülő kárt, fizetési kötelezettségeit azonban nem teljesítette, ezért a pénzügyi lízingszerződés 2009. szeptember 17. napján a lízingbeadó által azonnali hatállyal felmondásra került az ÁSZF 51.4 pontja alapján. A lízingbevevő fizetési kötelezettségei a szerződés megszűnésével egy összegben esedékessé váltak (ÁSZF 62. pont). A szerződés megszűnésekor a lízingbeadó elszámolást készített, melyben megállapításra került a felek egymással szembeni követeléseinek egyenlege. A szerződésben foglaltak szerint a lízingbeadó jogosult a lízingbevevővel szemben érvényesített kártérítés összegében a futamidő végére prognosztizált eszközértéket követelni, így köteles a lízingbevevő tartozásába beszámítani a lízingtárgy értékesítéséből elért adótartalom nélküli összeget. A 2009. október 16-án visszavett lízingtárgy 2010. június 29-én 6.300.000 forintért került értékesítésre, ezért a lízingbevevő javára elszámolható összeg 21.991,06 euró. A lízingszerződés felmondásakor a lízingbevevő tőketartozása 64.621,73 euró volt. A felmondást követően 8.339,43 euró és 176,93 euró kamat, valamint 1.203,23 euró lezárási díj, azaz összesen 9.719,59 euró további tartozás merült fel, mely az ÁSZF 62.5 pontjának megfelelően a Ptk. 293. § szerint került elszámolásra, ezért a 21.991,06 euró értékesítési összegből 12.271,47 euróval volt csökkenthető a felmondáskori tőketartozás összege. A felperes előadta, hogy a 176,93 euró késedelmi kamat az ÁSZF 26. pontja alapján a felmondásig került felszámolásra, a lezárási díjat az ÁSZF Hirdetmény alapján volt jogosult felszámítani, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatra az ÁSZF 26. pontja alapján tart igényt a kifizetés napjáig. A 91.250 forintból 75.000 forint behajtási költséget az ÁSZF 54. pontja alapján, 16.250 forint értékbecslési költséget az ÁSZF 59. §-a alapján köteles a lízingbeadó megfizetni. A felperes hivatkozott továbbá a Ptk. 205/B. §-ára, valamint az ÁSZF 19. pontjára, mely szerint a forinttól eltérő pénznemben való teljesítés is lehetséges, ha erről a felek külön megállapodnak. A keresetét a 16/F/2. sorszám

alatti elszámolásra alapította. Álláspontja szerint a beadványaiban előadta a kereset alapjául szolgáló tényeket és a mellékelt okiratokkal bizonyította is azokat. Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes kötelezését kérte a perköltség megfizetésére. A követelés jogalapját nem vitatta. Kifogásolta, hogy a felperes nem küldött fizetési felszólítást, melynek a kezesi szerződés 3. pontjában foglaltak szerint meg kellett volna előznie a fizetési meghagyás kibocsátását. Az összecszerűség körében az ÁSZF 26. pontjában foglaltak ellenére vitatta a követelt késedelmi kamat mértékét. Hivatkozott a 2000/35/EK irányelvre és az azt módosító 2011/7/EU irányelvre, amely a saját nemzeti bank által meghatározott referencia kamatláb alapul vételét írja elő. Hivatkozott továbbá az EBH2005. 195 eseti döntésre is, mely szerint a Ptk. 301. § (1) bekezdésének alkalmazása során idegen pénznemben fennálló, meghatározott kötelezettség késedelmes teljesítése esetén a nemzetközi pénzüpiaci kamatlábat kell figyelembe venni. A felperes ehhez képest nem jelölte meg, hogy mely jogszabály vagy szerződéses rendelkezés alapján tart igényt az euróban meghatározott tőketartozás után az MNB által megállapított jegybanki alapkamat kétszeresére. A kereset összecszerűségét egyebekben azért vitatta, mert a felperes a követelés összegét nem vezette le. A 15. sorszámú beadványban az alperes 45.537,16 euró összegű 2010. november 29-én fennálló tartozást vezetett le, oly módon, hogy a 2009. május 18., május 26., június 23., június 29. napján teljesített, összesen 2.956,98 euró törlesztésre figyelemmel, a tartozás összegét 67.528,16 euróban állapította meg és ebből levonásba helyezte a 21.991,00 euró összegű eszközértékesítést. Álláspontja szerint időpont megjelölése nélkül értelmezhetetlen az a felperesi állítás, hogy 64.621,73 euró tőketartozás áll fenn. A felperes nem jelölte meg, hogy a lezárási díj összege, pénzneme az ÁSZF mely rendelkezése alapján állapítható meg, figyelemmel arra, hogy a Hirdetményben forintban szerepel. Az ÁSZF 19. pontja szerint a lízingbevevő forint pénznemben volt köteles teljesíteni, így az ÁSZF 26. pontja szerinti jegybanki alapkamat is forint összegre számítható. A 8.339,43 euró összegű követelés a tőkeösszeg, a kamatmérték, a kamat kezdő és záró időpontja megjelölése hiányában értelmezhetetlen. Nem állapítható meg, hogy a felperes milyen időpontra, hogyan számította ki az 52.350,26 euró összegű tartozást. A kereset nem felel meg a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjának, és az összecszerűség bizonyítatlansága miatt elutasítandó.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 864.815 forint perköltséget. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján tényként állapította meg: a felperes mint lízingbeadó és a K. Kft. mint lízingbevevő között ... számon nyíltvégű pénzügyi lízingszerződés jött létre, melyet közös megegyezéssel 2009. január 2. napától módosítottak, mely új, módosított megállapodást a felperes ... szerződésszámon tartott nyilván. A szerződés tárgyát az ... forgalmi rendszámú billencs tehergépkocsi képezte. Az eszköz beszerzési értéke 63.940 euró volt, és a lízingbevevő 52 hónapra vállalta havi lízingdíj megfizetését. 2009. január 2-án az alperes készfizető kezesként a lízingbevevőnek a lízingszerződés alapján keletkező fizetési kötelezettségeiért sortartás nélküli készfizető kezességet vállalt. A lízingbevevő nem teljesítette a fizetési kötelezettségét, ezért a felperes a 2009. szeptember 17. napján kelt jognyilatkozatával a szerződést azonnali hatállyal felmondta és felhívta a lízingbevevőt az eszköz haladéktalan visszaszolgáltatására. A felmondást megküldte az alperes részére is, és felhívta helytállási kötelezettsége teljesítésére. A

felperes az eszközt 2009. október 16. napján birtokba vette, majd 2010. június 29-én 6.300.000 forint vételáron értékesítette. Felszólította az alperest kezési kötelezettsége alapján a teljesítésére, ennek azonban az alperes nem tett eleget. Az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. A felperes a tárgyalás berekesztését megelőzően vállalta, hogy követeléseösszecszerűségét részletesen levezeti, indítványa azonban mellőzendő volt, az ítélet a rendelkezésre álló adatok alapján került meghozatalra. A felperes követeléseösszecszerűségét - az alperes többszöri kifejezett vitatása és a bíróság többszöri mellőzés terhével történt felhívása ellenére, többszöri részletes tájékoztatást és figyelmeztetést követően - nem bizonyította. A 17. sorszámú beadványában csupán megjelölte, hogy követelése milyen tételekből áll, azonban a követelésösszecszerűségét nem vezette le és azt jogi képviselője a 19. sorszámú jegyzőkönyvben sem tudta megtenni, hanem ismételten határidő engedélyezését kérte. Nem került levezetésre jogi, ténybeli és számszaki indokolással ellátva, hogy a felmondáskor ilyen okból és tények alapján állt fenn a lízingbevevő tőketartozása 64.621,73 euró összegben. A felperes ezt az összeget a 17. sorszámú beadványában csak megjelölte, de nem indokolta, az azzal kapcsolatos okirati bizonyítékokat nem csatolta. A lezárási díjösszecszerűségét is csak megjelölte, de nem indokolta, hogy mi a jogalapja és min alapul azösszecszerűsége, figyelemmel arra is, hogy két Hirdetményt csatolt, de nem adta elő, hogy melyik Hirdetmény, mely pontja alapján, milyen tények és bizonyítékok alapján állapította meg a megjelölt összegű lezárási díjat. Nem jelölte meg a tényeket és bizonyítékokat a 176,93 euró kamatkövetelés vonatkozásában sem. Nem állapítható meg az elszámolásából a vételár elszámolásának módja, az eszközt ugyanis a csatolt okirat szerint 2010. június 29-én értékesítették 6.300.000 forint vételárért, a vételár euróösszegét viszont a felperes a 17/F/3. sorszámú irata szerint 2011. decemberi árfolyamon számolta el. A felperes elszámolásából nem állapítható meg, hogy a felmondástól mely időpontig, milyen tények és bizonyítékok alapján merültek fel azok az összegek, melyeket a 17. sorszám alatti beadvány 2. oldal 4. bekezdése tartalmaz. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint mindezek alapján nem lehetett megállapítani, hogy az 52.350,56 euró tőkekövetelés megalapozott-e. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes 91.250 forint igényérvényesítési költséget érvényesített, annak ellenére, hogy a 14/F/1-I. és a 17/F/4. sorszám alatt csatolt számlák összege 84.517 forint.

Fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. A fellebbezés indokolásában kifejtette: a kereseti követelést jogilag, ténybelileg a készfizető kezességvállalási szerződés, a pénzügyi lízingszerződés, valamint a Hirdetmény csatolásával, számszakilag pedig a pontosított jogi elszámolással, az eszközértékesítés és az igényérvényesítési költség, valamint szakértői díj számlájával, továbbá az ÁSZF rendelkezéseinek megfelelő árfolyam táblázat csatolásával igazolta. A pertárgyértéket az ÁSZF 21. pontjába foglaltakkal összhangban, a 2011. december 15. napi UniCredit középárfolyamon számolta. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a kereset módosításban pontosan megjelölte, hogy a lízingbevevő felmondáskori tartozása 64.621,73 euró volt, melyből az értékesítés tétele, 21.991,06 euró került levonásra, az igényérvényesítési költség pedig a tartozást 91.250 forinttal növelte. Álláspontja szerint viszonylag egyszerű tényállás alapján kérte az alperes marasztalását. A tőkeösszeg az alperes

által sem volt vitás. A lízingszerződés atipikus szerződés, így a felek - a Ptk.-ban írt korlátok között - szabadon állapíthatják meg a szerződési feltételeket. Az adott esetben az ÁSZF rögzíti, hogy a változásokat Hirdetményben kell meghatározni. A Hirdetményt becsatolta, annak alapján a kereset jogalapja és az összegszerűsége is előterjesztésre került. Az elsőfokú bíróság az előterjesztett kamatelszámolást nem fogadta el, az elszámolás módját nem tudta megállapítani, pedig az elszámolás az ÁSZF rendelkezésein, illetőleg a Ptk. 293. §-án alapul. Nem fogadta el a 91.250 forint igényérvényesítési költséget, de az ítélet indokolásában nem tért ki arra, hogy a számlák 84.517. forint összegben miért kerültek elutasításra. Minden olyan bizonyítékot az elsőfokú bíróság elé terjesztett, melyből a keresetnek teljes egészében, vagy részben helyt adó ítélet születhet. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során téves jogi következtetésre jutott, illetőleg „nem kívánt foglalkozni az elszámolás helyességének, elfogadása vagy elvetése soráni részletes indokolással”.

Az alperes fellebbezési ellenérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a keresetlevél nem felel meg a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak. Kifogásolta, hogy a felperes sem a keresetlevélben, sem a fellebbezésében nem tért ki arra, mi az oka a vételár és az eladási ár közötti jelentős különbségnek, a mindössze 287 napi használat utáni rohamos értékcsökkenésnek.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a felperes kétségbe nem volt előadása és a csatolt okiratok alapján azzal egészíti ki, hogy a lízingbevevő K. Kft. a pénzügyi lízingszerződés egyedi feltételeinek mellékletét képező általános szerződési feltételeket megismerte, elfogadta és tudomásul vette, hogy azok a lízingszerződés részét képezik. Az ÁFSZ 16. pontjában foglaltak szerint a pénzügyi lízingszerződés alapján a lízingbevevő kötelezettsége a lízingdíj és az esedékes tőkerészre jutó általános forgalmi adó, valamint a szerződésben kikötött egyéb fizetési kötelezettségek teljesítése, így különösen a késedelmi kamatok, egyéb költségek megfizetése, valamint az esetlegesen felmerülő kár megtérítése. Az ÁSZF 19. pontjában kikötésre került, hogy devizabázisú finanszírozás esetén a lízingdíjak a mértékadó árfolyam - és kamatláb (ÁSZF 20. pont) változásával korrigálva fizetendők, a lízingbevevő fizetési kötelezettségei a mértékadó devizabázishoz igazodnak, de HUF-ban teljesítendők, ettől eltérő pénznemben való teljesítéshez külön megállapodás szükséges. Az ÁSZF 26. pontjában foglaltak szerint a lízingbevevő lízingszerződésen alapuló fizetési kötelezettségei késedelmes teljesítése esetén (ideértve a lejárt késedelmi kamatok késedelmes megfizetését is) a mindenkor jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetésére köteles. Az ÁSZF 27. pontjának kikötése, hogy a lízingbeadó mindenkor hatályos Hirdetménye rendelkezik a lízingszerződéshez kapcsolódó díjak, kezelési költségek, vagy a lízingszerződésben nem jogcím szerint meghatározott fizetési kötelezettségek

mértékéről. A lízingbevevő a lízingszerződés aláírásával kifejezetten elfogadja, hogy felek közötti elszámolás során a kikötések jogcíme és összegszerűsége tekintetében a mindenkor hatályos Hirdetményben foglaltak az irányadóak. Az ÁFSZ 51.4 pontja lehetővé teszi, hogy a lízingbeadó a lízingszerződést azonnali hatállyal felmondja, ha a lízingbevevő lízingdíj fizetési, vagy bármely egyéb, a lízingszerződés teljesítésével kapcsolatos fizetési késedelme a 30 naptári napot meghaladja. A 62.2 pont szerint a lízingbevevő valamennyi szerződésből eredő kötelezettsége egy összegben esedékessé válik a szerződés megszűnésének napján. A 62.3. pont szerint pedig köteles a lízingbeadó minden, a szerződés futamidő előtti megszűnésével kapcsolatos kárát és igazolt költségét megtéríteni. A 62.4. pontban foglalt kikötés alapján a lízingbeadó, figyelemmel arra, hogy a kártérítés összegében a futamidő végére prognosztizált eszközértéket is érvényesíti, köteles a lízingbevevő tartozásába beszámítani az értékesítésből származó adótartalom nélküli összeget, mint megtérülést. A 62.5. pont szerint a lízingbeadó a lízingbevevő befizetéseit, vagy a javára elszámolható bármely összeget a Ptk.-ban meghatározott kötelező kielégítési sorrend szerint számolja el. Amennyiben az elszámolás alapján a lízingbeadó kára teljes egészében nem térült meg, úgy a lízingbevevő köteles haladéktalanul a különbözetet megfizetni. A perbeli esetben a módosított lízingszerződés egyedi feltételei szerint a devizabázis euró volt, és a lízingdíjakat a törlesztő tervnek megfelelően euróban kellett fizetni. A K. Kft. lízingbevevő teljes tartozása a lízingszerződés 2009. szeptember 29-én hatályosult felmondásakor 64.621,73 euró volt, mely tartozás 2010. június 28-ig 3.963,47 euró késedelmi kamattal növekedett. A 2009. október 16-án visszavett eszköz 2010. június 29-i értékesítésekor befolyt vételár az ÁSZF 20. pontja alapján mértékadó kamatláb figyelembe vételével 21.991,06 euróval csökkenti a késedelmi kamatot és a tőkét, így a fennmaradó tőketartozás összege 46.594,14 euró. Az alperes a készfizető kezességvállalási szerződésben feltétel nélküli azonnali helytállási kötelezettséget vállalt a módosított pénzügyi lízingszerződésből fakadó valamennyi fizetési kötelezettségre, így a szerződésszegésből fakadó kötelezettségekre (késedelmi kamat, árfolyam különbözet, kártérítés stb.) is.

Az elsőfokú bíróság egyebekben a tényállást helyesen állapította meg, döntésével és jogi indokaival azonban az ítélet tábla csak kisebb részben értett egyet.

Az elsőfokú ítéletben foglaltakkal ellentétben az ítélet tábla következőkben kifejtendő álláspontja szerint a rendelkezésre álló peradatok alapján megállapítható, hogy túlnyomó részben megalapozott és bizonyított is a felperes kereseti követelése.

Az elsőfokú eljárás során a felperes előadta az érvényesíteni kívánt jogot és az annak alapjául szolgáló tényeket, valamint azok bizonyítékait. Az elsőfokú bíróság a 8. sorszámú idéző végzés toldalékában felhívta az alperest, hogy érdemi ellenkérelmének előterjesztésekor jelölje meg, melyek az általa vitatott felperesi tényállítások, a felperes követelését miért, mennyiben és milyen bizonyítékokra hivatkozással vitatja. A Pp. 163. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett a bíróság bizonyítást rendel el. A (2) bekezdés értelmében azonban nem kell bizonyítani a felek között nem vitás tényeket, a bíróság ugyanis az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező, vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói

felhívás [Pp. 141. § (2) bekezdés] ellenére kétségbe nem volt előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel. Az alperes nem vitatta, hogy a felperes és a lízingbevevő között az egyedi szerződésben, valamint az ÁSZF-ben rögzített tartalommal pénzügyi lízingszerződés jött létre, melyből fakadó valamennyi fizetési kötelezettségre, így a szerződésszegésből eredő kötelezettségekre is kiterjedően készfizető kezességet vállalt. A felperes a követelés összezszerűségét a 16. sorszámú beadványban és annak mellékleteként csatolt táblázatban foglalt elszámolásra alapította, és megjelölte azokat a szerződési feltételeket is, amelyek alapján az elszámolás egyes tételei szerint követelést támasztott. A 13. és a 16. sorszámú beadványban egyaránt 64.621,73 euróban határozta meg a lízingbevevő felmondással egy összegben esedékessé vált tartozását. Az alperes a 15. sorszámú észrevételeiből és elszámolásából következően nem vonta kétségbe, hogy a lízingbevevőnek legalább ilyen összegű fizetési kötelezettsége keletkezett, vitássá a további fizetési kötelezettségeit tette. Az eszközértékesítés 21.991 euró összegét is elfogadta, ugyanis elszámolásából kitűnően ezzel csökkentette az álláspontja szerint 67.528,16 euró összegű tartozást, és így állapította meg, hogy a 2010. november 29-i tartozás összege 45.537,16 euró.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a pénzügyi lízing a Ptk.-ban nem nevesített, atipikus szerződés, melynek tartalmát - a Ptk. 200. § (1) bekezdésében foglaltak figyelembe vételével - a felek maguk állapíthatják meg. Nem vitásan az adott esetben a lízingbevevő nem tett eleget szerződésszerűen a lízingdíj fizetési kötelezettségének, ezért a felperes jogszerűen mondta fel a lízingszerződést az ÁSZF 51.4 pontjában foglaltak alapján. A felmondás jogszerűségét az alperes nem kérdőjelezte meg, hatályosulását sem vitatta, melynek időpontja a felperes által 1/F/4. sorszám alatt csatolt tértivevény igazolása szerint 2009. szeptember 29. napja. A felmondással a lízingszerződés megszűnt [Ptk. 319. § (2) bekezdés], az ÁSZF 62.1 pontja alapján pedig a megszűnés napján a lízingbevevő valamennyi szerződésből eredő kötelezettsége egy összegben esedékessé vált. A szerződés idő előtti megszűnése esetén a lízingbevevőt az ÁSZF 53. pontja alapján a lízingtárgy visszaszolgáltatásának kötelezettsége terhelte, az 54. pont pedig feljogosította a felperest arra, hogy a lízingbevevő költségére birtokba vegye, illetve elszállítsa a lízingtárgyat. Az ÁSZF 62.3 pontja tartalmazza, hogy a lízingbevevő köteles a lízingbeadó minden, a szerződés futamidő előtti megszűnésével kapcsolatos kárát (így különösen a vagyonában beálló kárt, elmaradó hasznót, használati díjat) és igazolt költségeit (köztük az eszköz visszavételével kapcsolatosan felmerülő szállítási és szolgáltatási díjakat) megtéríteni. A felek egyező nyilatkozatot tettek a lízingtárgy visszavétele vonatkozásában, és a felperes okirattal igazolta, hogy élt az ÁSZF 59. pontjában számára biztosított újraértékesítési lehetőséggel. Nem volt vitás, hogy a felperes az ÁSZF 60. pontjába foglaltaknak megfelelően eljárva elkészítette a szerződés megszűnésekor az elszámolást, melyben megállapította a felek egymással szembeni követeléseinek egyenlegét.

A felperes keresetében a szerződés megszűnésével egy összegben esedékessé vált követelés megfizetésén túl az állítása szerint 2009. szeptember 17-én esedékessé vált 1.203,23 euró szerződéslezárási díjra és 176,93 euró időarányos kamatra, a 2009. október 16-án valamint december 23-án esedékessé vált 75.000 forint behajtási

költségre és 16.250 forint értékbecslési díjra, továbbá valamennyi követelés tekintetében az MNB alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatra tartott igényt. Az alperes a felmondást követő felperesi követelések felmerültét ésösszagszerűségét is vitatta, a késedelmi kamatot illetően pedig annak mértékét kifogásolta.

A lezárási díj és a 176,93 euró kamat, a behajtási költség és az értékbecslési költség vonatkozásában az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság elutasító döntésével. A felperes a lezárási díjat az ÁSZF 27. pontja és a 17/F/1. alatt csatolt Hirdetmények alapján kérte megfizetni, azonban a Hirdetmények egyike sem tartalmaz az adott esetre ilyen jogcímen fizetési kötelezettséget. A Hirdetmények 5. pontjában szerződésmódosítási díj szerepel, melyet a felperes alaptalanul érvényesít a szerződés felmondása kapcsán, hiszen a felmondással a szerződés megszüntetésére, nem pedig a felek közös megegyezésével történő módosítására került sor, a módosított pénzügyi lízingszerződés III.1 pontjában foglaltak szerint pedig a szerződésmódosítás díját annak idején a lízingbevevő megfizette a felperesnek. Az elszámolás 176,93 euró összegű „időarányos kamat utolsó elszámolástól” tétele vonatkozásában a felperes nem adta elő a követelés konkrét ténybeli, jogi alapjait és az a rendelkezésre álló peradatok alapján sem állapítható meg. A behajtási, valamint az értékbecslési költség kapcsán a felperes az ÁSZF általa megjelölt kikötései (54., 62.3, 59. pont) alapján jogosult lenne igényt érvényesíteni, azonban nem bizonyította e költségek felmerültét. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte e körben a bizonyítás, melyre az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tájékoztatta. A felperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján, csak az volt megállapítható, hogy e költségeket a felperes felé leszámlázták, az azonban nem, hogy az átutalással fizetendő számlákat a felperes kiegyenlítette volna. A saját könyvelésének iratai a teljesítés igazolására nem alkalmasak.

A lízingbevevő nem vitásan késedelembe esett a felmondással egy összegben esedékessé vált fizetési kötelezettségének teljesítésével, az ÁSZF 26. pontja pedig késedelmes teljesítés esetére késedelmi kamatfizetési kötelezettséget ír elő, és meghatározza annak mértékét is. Az ÁSZF 19. pontjában foglaltakra figyelemmel vizsgálni kellett azonban, hogy vonatkozik-e a késedelmi kamat mértékét megállapító általános szerződési feltétel arra az esetre, amikor a felek külön megállapodása szerint nem forintban, hanem attól eltérő pénznemben teljesítendő a fizetési kötelezettség. Az ÁSZF 19. és 26. pontjában foglaltak egybevetése és az egyedi lízingszerződés alapján azt kellett megállapítani, hogy a per tárgyát képező pénzügyi lízingszerződésre nem vonatkozik az ÁSZF 26. pontjában megállapított késedelmi kamatmérték, az ugyanis a forintban teljesítendő fizetési kötelezettségekre irányadó. Az eltérő pénznemben történő teljesítéshez külön megállapodás volt szükséges, melyben a felek megállapodhattak volna a késedelmi kamat mértékéről, a felperes azonban nem állította, hogy az adott esetben e tárgyban létrejött volna a felek között külön megállapodás, ezért a törvényes késedelmi kamat az, amit érvényesíthet a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése alapján azzal, hogy mivel a fizetést euróban kell teljesíteni, az irányadó kamatláb a 2000/35/EK irányelv 3. cikk (1) bekezdés d) pontjában foglaltakból következően és a bírói gyakorlat (BDT2008. 1814) szerint is az Európai Központi Bank által alkalmazott kamatláb. Az Európai Központi Bank által az adott fél év első naptári napja előtt lebonyolított legutóbbi

fő refinanszírozási műveleteknél alkalmazott kamatláb 2009. május 13. és 2011. április 13. között évi 1% volt.

A felperes az ÁSZF 62.4. pontja alapján köteles beszámítani a lízingbevevő tartozásába az eszköz értékesítéséből származó adótartalom nélküli összeget, mint megtérülést és az ÁSZF 62.5. pontja szerinti - lényegében a Ptk. 293. §-ában foglaltakkal egyező - elszámolásra köteles. A megtérült 21.991,06 eurót ezért először a felmondással egy összegben esedékessé vált 64.621,73 euró után 2009. szeptember 29-től 2010. június 28-ig tejredő időszakra (276 nap) járó évi 1 + 7%,összszegszerűen 3.963,47 euró késedelmi kamatra kell elszámolni, így a tőketartozás 18.027,59 euróval csökkenthető. A lízingbevevő fennálló tartozása mindezekre tekintettel 46,594,14 euró és annak 2010. június 29. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata.

Az alperes kezességi szerződéssel arra vállalt kötelezettséget, hogy amennyiben a kötelezett nem teljesít, maga fog a jogosultnak teljesíteni [Ptk. 272. § (1) bekezdés], és mivel készfizető kezességet vállalt, nem követelheti, hogy a jogosult a követelést először a kötelezettől hajtsa be [Ptk. 274. § (1) bekezdés a) pont]. A Ptk. 273. § (1) bekezdése szerint a kezes kötelezettsége ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért kezességet vállalt.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest - a Pp. 215. § (1) bekezdése szerinti kereseti kérelemhez kötöttségre is figyelemmel - 46.594,14 euró és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte, egyebekben helybenhagyta az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása kihatással volt az alperes javára megítélt perköltségre is. Az elsőfokú eljárás során a pertárgyértéket a felperes a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben 14.743.752 forintban jelölte meg, melyet az alperes nem tett vitássá, és mert a fizetési meghagyásos eljárásban követelt összeghez képest nem történt keresetfelemlés, a felperes szükségtelenül, ráadásul tévesen határozta meg a pertárgyértéke és az elsőfokú eljárás során több alkalommal is. Az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 71. §-ában foglaltaknak megfelelően az illeték alapját az illetékkötelezettség keletkezésekor a Magyar Nemzeti Bank hivatalos devizaárfolyamának alapul vételével kell forintra átszámolni. A felperes a szükséges 884.600 forint kereseti illetéknél 15.400 forinttal több kereseti illetéket rótt le. A részleges pernyertesség folytán a perköltség felől a pernyertesség arányának figyelembe vételével, a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kellett rendelkezni. A felperes 88%-ban tekintendő pernyertesnek. A perköltség részét képezi az adott esetben a fizetési meghagyásos eljárás 100.000 forint díja is [Pp. 317. § (1) bekezdése]. Az ügyvédi munkadíjat az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján a felperes javára 565.235 forint + áfa, az alperes javára 77.077 forint + áfa összegben állapította meg. A lerótt kereseti illeték, a fizetési meghagyásos eljárás díja és az ügyvédi munkadíj figyelembe vételével az alperest összesen 1.486.400 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

A felperes fellebbezése csak részben vezetett eredményre, ezért a másodfokú perköltségről is a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kellett dönten. A felperes az Itv. 71. §-ában foglaltakra figyelemmel lerovandó 1.229.000 forint fellebbezési illetékhez képest csak 1.222.800 forint illetéket rótt le. Az illetéktöbblet és az illetékhiány figyelembe vételével 9.200 forint visszatérítését kérheti az állami adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján. Az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján a felperes javára 358.000 forint, az alperes javára 49.000 forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget állapított meg. A felperes által lerótt fellebbezési illetékre is tekintettel az alperest a felperes részére 1.081.500 forint fellebbezési illetékből és 309.000 forint ügyvédi munkadíjból álló, összesen 1.390.500 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2013. április 5.

. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

. Senyei György s.k..
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő